

Η επίκλησις του ονόματος του Ιησού Χριστού

Π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος

«Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με», φώναξε ο τυφλός της Ιεριχούς. Ο κόσμος που συνόδευε και ακολουθούσε τον Χριστόν, του είπαν να σιωπάσει, να μη φωνάζει. Αλλά αυτός εκραύγαζε ακόμα πιο πολύ και ακόμα πιο δυνατά «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Και ο φιλόανθρωπος Κύριος που αγαπά και αρέσκεται πολύ στο να ακούει το όνομά Του, και μάλιστα όταν Τον επικαλούνται με όλη τους, με όλη τους την καρδιά, στάθηκε και είπε να φέρουν μπροστά Του αυτόν που τον φώναζε ως «Υιόν Δαβίδ».

Όταν πλησίασε τον ρώτησε, «Τι θέλεις να σου κάμω;»

Η απάντησις του τυφλού: «Κύριε ίνα αναβλέψω».

Και ο θεάνθρωπος Κύριος με ένα Του λόγο, λέγοντάς του δηλαδή «Ανάβλεψον», έκαμε το θαύμα. Έδωσε στον τυφλό το φως του, και πρόσθεσε «Η πίστις σου σέσωκέ σε».

Και ο τυφλός που είδε παραχρήμα, δηλαδή αμέσως, δόξασε τον Θεόν και ακολούθησε μαζί με το πλήθος του λαού τον Χριστό.

Αυτήν την σωτήρια κραυγή, την συναντάμε πολλές φορές στην Αγία Γραφή. Τη φώναξε μάλιστα και μια ειδωλολάτρισσα, η Χαναναία, και πρόσθεσε στο «ελέησόν με» ότι «η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται». «Εμένα να ελεήσεις Ιησού, Υιέ Δαβίδ, εμένα, γιατί το παιδί μου είναι δαιμονισμένο. Εγώ είμαι η αιτία για το μεγάλο κακό που συνέβη στο παιδί μου. Εγώ φταίω για το δαιμόνιο που μπήκε μέσα του και δαιμονίστηκε. Αν ελεήσεις εμένα, θα ελεηθεί και το παιδί μου. Εάν με λυπηθείς και θεραπεύσεις τον πόνο μου, θα θεραπευθεί και το παιδί μου».

Μας λένε και μας συστήνουν οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, ότι θα πρέπει πολύ να μας προβληματίσουν τα λόγια αυτά της Χαναναίας, της ειδωλολάτρισσας αυτής μάνας, της οποίας η πίστις ήτο πολύ μεγάλη.

Και ερωτώ: Μήπως από τα πολλά κακά που συμβαίνουν στα παιδιά μας, όπως αναποδιές, κακοτυχίες, δυστυχήματα, δαιμονοκρατίες και χίλιες δυο άλλες γρουσουζιές, μήπως αυτές και όλα αυτά οφείλονται στις δικές μας αμαρτίες; Μήπως οφείλονται στις αμαρτίες των γονέων, οι οποίοι ξεστομίζουν κάθε μέρα κατάρες, διαβολοστέλνουν, αναθεματίζουν, ή βρίζουν τα θεία καθημερινώς, – χάρια οι εκτρώσεις που γίνονται η μία πίσω από την άλλη.

Εμείς φταίμε για όλα. Εμείς αμαρτάνομε χωρίς ντροπή. Εμείς είμεθα μακριά από τον Θεόν, την Εκκλησία Του και τα Άγια σωστικά μυστήριά Της. Εμείς δεν προσευχόμεθα όπως πρέπει. Και αν καμιά φορά κάνομε καμιά προσευχή, την κάνομε χωρίς καρδιά και χωρίς αγάπη.

«Ιησού Υιέ Δαβίδ» φώναξε ο τυφλός και μόλις άνοιξαν τα μάτια του, ποιόν είδε μπροστά του; Τον Χριστόν είδε! Το φώς είδε! Την αλήθεια είδε! Τον Θεόν είδε! Είδε τον Σωτήρα του, που είναι το φώς το αληθινόν, το φως του κόσμου.

Άρα βγαίνει το συμπέρασμα ότι πρέπει και μείς να φωνάζουμε και να επικαλούμεθα το Πανάγιον όνομά Του, πολύ συχνά, γιατί και μείς είμεθα ψυχικά τυφλοί από τις πολλές μας καθημερινές αμαρτίες. Ας το φωνάζουμε λοιπόν, «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν

με», για να μας ελεήσει. Ας το φωνάζουμε για να μας αποτυφλώσει από την τύφλα της ψυχής μας. Ας Τον φωνάζουμε για να σκορπίσει και να διαλύσει τα σκοτάδια από τον σκοτισμένο μας νου. Ας Τον φωνάζουμε για να μας ελευθερώσει από την τυραννία των παθών μας αδελφοί μου.

Και όταν ανοίξουν τα μάτια της ψυχής μας, τότε θα δούμε και μείς, το φως το αληθινόν. Και τότε θα δοξολογήσουμε και μαζί με την Εκκλησία θα βροντοφωνήσουμε βεβαιωτικά και θριαμβευτικά : «Είδομεν το φως το αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον».

Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε και την διαβεβαίωση του Ευαγγελικού λόγου, ότι «ουδείς δύναται ειπείν Κύριον Ιησούν ή μη εν Πνεύματι Αγίω». Αυτό σημαίνει ότι ο θεός μας φωτίζει και μας σπρώχνει για να λέμε αυτό το αίτημα με την ευχούλα «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Και ανάλογα με την προαίρεση που έχουμε, ανάλογα με την διάθεση που έχουμε, τη μικρή ή τη μεγάλη, λέμε ή δε λέμε προσευχή, κάνουμε ή δεν κάνουμε προσευχή.

Άμα υποκύψουμε σε ένα πάθος με πλήρη την πνευματική μας συγκατάθεση, με ολοκληρωμένη την συγκατάθεση την ψυχοσωματική μας, τότε δεν μπορούμε να κάνουμε προσευχή. Δεν βγαίνει η προσευχή από μέσα μας, διότι το πάθος σκοτίζει το νου, και εμποδίζει να βγάλει την προσευχή της καρδιάς.

Βγαίνει η προσευχή, αλλά την λένε μόνον τα χείλη μας, είναι ξερή και άγονη. Είναι άκαρπη σαν την άκαρπη συκιά του Ευαγγελίου.

Γι' αυτό και ζητάμε πρώτα απ' όλα, να αποκτήσομε τη συναίσθηση της αμαρτωλότητός μας και το βάρος των πτώσεών μας στην αδικία, στην κακία, στην πονηρία, στην κατάκριση, στην ατιμία, στο ψέμα και σε πλήθος άλλων αμαρτημάτων και κακιών. Η συναίσθησις αυτή θα φέρει την αληθινή μετάνοια αφού με την αμαρτία λυπήσαμε το Πνεύμα το Άγιο.

Στην αληθινή μετάνοια ενεργοποιείται η πίστις προς την παντοδυναμία και την αγαθότητα του Αγίου θεού, και τότε η ψυχή μας ψάχνει να βρει τον Σωτήρα της Ιησού Χριστό, για να Τον φωνάξει παρακλητικά «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με».

Και όχι μόνον μια φορά, πολλές φορές, αμέτρητες, με δυνατή την πίστη, με συντριβή, και δάκρυα βγαλμένα απ' την καρδιά.

Επειδή όμως χριστιανοί μου είμεθα όλοι μας αμαρτωλοί, και πρώτος εγώ, και μάλιστα περισσότερο απ' όλους σας είμαι αμαρτωλός, έρχεται ο διάβολος, ο αιώνιος αυτός εχθρός της ψυχής μας και μας πολεμάει με τους λογισμούς, στο να μη φωνάζουμε το όνομα του Ιησού Χριστού, στο να μη λέμε την ευχούλα «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», για να προκαλέσει απόγνωση και απελπισία.

Τι μας ψιθυρίζει; – θα σας πω. Μας λέγει λοιπόν μέσα στο νου: «Γιατί λες την ευχή αφού δε βλέπεις από πουθενά ωφέλεια; Γιατί κοπιάζεις τόσο άδικα; Μάταια κουράζεσαι καυμένε! Γεύθηκες; Έχεις γεύσεις πνευματικές; Δεν έχεις! Θεϊκή ευωδία στην όσφρησή σου; Δεν έχεις! Όραση Θεού; Δεν έχεις! Καρπούς στα παιδιά σου και στην οικογένειά σου; Δε βλέπεις!

Χαμένος λοιπόν κόπος και καιρός. Άλλωστε αυτός ο τρόπος δεν είναι για σένα που ζεις στο κόσμο και έχεις τόσες μέριμνες τόσες σκοτούρες! Μάταια λοιπόν κοπιάζεις!» Αυτά και άλλα παρόμοια μας ψιθυρίζει ο διάβολος, σπέρνοντας μέσα στην ψυχή μας τα ζιζάνια της αμφιβολίας.

Μόνον η δική μας εμμονή στα πάθη εμποδίζει την προσευχή!

Παρά ταύτα όμως, παρόλο που εμείς επιμένουμε στα πάθη και στην αμαρτία, ο Θεός και βλέπει και ακούει. Και επειδή «δεν θέλει τον θάνατον του αμαρτωλού, ως το επιστρέψαι και ζην αυτόν», θα του δώσει του χριστιανού πολλές πολλές ευκαιρίες για να σωθεί. Μόνον να μην πάψει ως ο τυφλός της Ιεριχούς, να φωνάζει και να επικαλείται το όνομά Του. «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με», ή καλύτερα «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». «Ιησού επιστάτα ελέησον ημάς», φώναξαν οι απόστολοι όταν είδαν τον κίνδυνον από το ύψος των κυμάτων της τρικυμισμένης εκείνης λίμνης και εγείροντας τον Κύριο εσώθησαν. Γιατί ο Κύριος εγειρόμενος είπε προς την θάλασσα και τα αγριεμένα κύματα «Σιώπα, πεφίμωσον» και εγένετο γαλήνη μεγάλη.

«Ο Θεός μου ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» φώναξε παρακλητικά ο

Τελώνης, κτυπώντας το στήθος του με τα χέρια του για να βρεθεί ευθύς αμέσως δικαιωμένος στη Βασιλεία του Θεού.

«Μνήσθητί μου Κύριε, όταν έρθεις εν τη Βασιλεία Σου», φώναξε με πίστη και μετάνοια, και ο ληστής πάνω στο σταυρό, για να μπει πρώτος στον Παράδεισο. Ποιος; Ένας ληστής, ένας φονιάς, ένας κακούργος, ένας μεγάλος μεγάλος αμαρτωλός.

Είπαμε αδελφοί μου ότι ο τυφλός της Ιεριχούς, μόλις άνοιξαν τα μάτια του το πρώτο πράγμα που αντίκρισε μπροστά του ήταν το θεϊκό πρόσωπο του Κυρίου. Είδε το Σωτήρα του, είδε το Φώς του κόσμου.

Το ίδιο συμβαίνει και στα δικά μας μάτια, στα μάτια της ψυχής μας που είναι τυφλά απ' την αμαρτία. Όταν αυτά ανοίγουν από τη θεία Χάρη, αποτυφλώνεται ο άνθρωπος στη σωματική του όραση, χωρίς όμως αυτή να τη χάσει, και βλέπει. Τι βλέπει; Δεν ξέρετε. Βλέπει όμως και ορά την παρουσίαν του Αγίου Θεού, που είναι Φώς, Φώς και μόνον Φώς. Φώς ο Θεός, Φώς ο Πατήρ, Φώς ο Υιός, Φως το Πανάγιον Πνεύμα, όλος ο Θεός Φώς. Φώς. Πλημμύρα Θεού Φωτός, μέσα και έξω απ' τον άνθρωπο. Όλος ο προσευχόμενος χριστιανός γίνεται ένα με το φως, μέσα από το φως βλέπει το Φως του Θεού. Μέσα απ' αυτό το θείον Φώς βλέπει ακτίστως το έκτακτο κάλλος, την απροσπέλαστη δηλαδή ομορφιά του Θείου Προσώπου, του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, «ο ωραίος κάλλει παρά πάντας βροτούς».

Και η ομορφιά αυτή όπως το τονίζει ο δικός μου ο γέροντας, δεν συγκρίνεται λέγει βεβαιωτικά ούτε με μύριους Παραδείσους, από το αμήχανον αυτό κάλλος και από την θεϊκή άπειρη δόξα του Θείου προσώπου του Ιησού Χριστού τρέφονται άγγελοι και αρχάγγελοι, Χερουβείμ και Σεραφείμ και όλες οι υπερουράνιες αόρατες Ασώματες Δυνάμεις. Τρέφονται ακόμα και όλοι οι Άγιοι που θριαμβεύουν σήμερα στην Βασιλεία των Ουρανών. Τρέφονται ακόμα και όσες ψυχές έχουν φύγει ορθοδόξως και προγεύονται τη Βασιλεία του Αγίου Θεού. Απ' αυτήν θα τρέφονται ακορέστως στους αιώνας των αιώνων και όσοι από μας αξιωθούν και σωθούν.

Η ευχή μου είναι να σωθείτε όλοι σας, μηδενός εξαιρουμένου, άνδρες και γυναίκες, νέοι γέροι και παιδιά, όλοι σας εύχομαι να σωθείτε εν μετάνοία. Το επαναλαμβάνω. Όλοι σας εύχομαι να

σωθείτε εν μετανοία. Να εύχεστε όμως και σεις όλοι, και να προσεύχεστε γι' αυτό, για να σωθούμε και ημείς οι λειτουργοί του Υψίστου, οι ποιμένες των λογικών προβάτων, που σήμερα όλως αναξίως καταξιωθήκαμε να παρασταθούμε μπροστά στο επίγειο θυσιαστήριο του Αγίου Θεού, ο πατήρ Καλλίνικος, ο πατήρ Παναγιώτης και εγώ ο ανάξιος.

Σας παρακαλώ πολύ να προσεύχεστε για να σωθούμε και μείς μαζί σας,

Αμήν